

Arrest

nr. 340 176 van 27 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2025 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CAMERIER, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker erkent dat hij reeds op 31 mei 2018, op 4 december 2018, op 18 maart 2022, op 5 oktober 2022, op 21 november 2023, op 15 mei 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Spaanse vader, de heer A.A. indiende, op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De aanvraag van 4 december 2018, werd op 24 mei 2019 door de gemachtigde van de bevoegde minister geweigerd. Die beslissing werd door de Raad vernietigd bij arrest nr. 230 769 van 23 december 2019. Ook alle andere aanvragen werden geweigerd.

Op 7 februari 2025 diende verzoeker een zevende aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, nog steeds in functie van zijn Spaanse vader, de heer A.A.

Op 16 juli 2025 weigerde de gemachtigde voor de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan die maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.02.2025 werd ingediend door:

*Naam: A.
Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)1995
Geboorteplaats: A. Z.
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...) 2100 ANTWERPEN*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn vader, de genaamde A. A. A. (RR. (...)) van Spaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene was op het moment van de aanvraag reeds ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van zijn vader. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt de volgende stukken voor:

- *Attest OCMW Antwerpen dd. 13.02.2025 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en betrokkene tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Antwerpen*
- *Certificat de scolarité dd. 19.12.2023 op naam van betrokkene*
- *Attestation administrative dd. 20.12.2023 op naam van betrokkene*
- *Certificat de célibat op naam van betrokkene*
- *Attestation du revenu N° 2448/2023 op naam van betrokkene*
- *Attestation de non-imposition [sic] à la TH-TSC op naam van betrokkene*
- *Attestation de prise en charge op naam van betrokkene*
- *Verzendbewijzen van geldverzendingen*
- *Bestaansmiddelen van de referentiepersoon (lees: attest invaliditeitsuitkering)*
- *Bestaansmiddelen van de zus van betrokkene, de genaamde A. A. N.*
- *Bestaansmiddelen van betrokkene zelf*
- *Attest gezinssamenstelling*

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst, niet afdoende bewezen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, waardoor uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Ongeacht dat deze bewijzen ontoereikend zijn om het financieel/materieel ten laste zijn aan te tonen, blijkt uit het Rijksregister en een raadpleging van de databank voor de sociale zekerheid, Dolsis, dat de situatie van de betrokkene is gewijzigd en wel in die zin dat deze het ten laste zijn van de vader tegenspreekt. De betrokkene is immers sedert 27.05.2022 tot op heden aan de slag bij verschillende werkgevers. Kortom, het geeft er alle blijk van dat de betrokkene zelfstandig in zijn levensonderhoud kan voldoen, onafhankelijk van zijn vader, en in geen geval ten laste is van hem. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet om zich te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder

dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het dient te gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, alsook niet in België, voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter[sic] van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook opnieuw niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter[sic] van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen en uiteraard te verhelpen aan alle bezwaren van de genomen beslissing.”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker licht het middel, dat uit 3 onderdelen bestaat, toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

De in artikel 62 van de Verblijfswet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

In de bestreden beslissing wordt louter gesteld dat verzoeker opnieuw een aanvraag indient, en uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat hij effectief onvermogen was in het land van herkomst en of ten laste was van de referentiepersoon.

Helaas worden de aangeleverde stukken van verzoeker niet besproken, waardoor niet duidelijk is waarom deze onvoldoende zouden zijn.

Zeker gelet op de voorgeschiedenis van dit dossier, een eerdere beslissing werd immers vernietigd vanwege een schending tegen de zorgvuldigheidsplicht, is dit problematisch.

Uw Raad oordeelde eerder dat dergelijke onzorgvuldigheid kan leiden tot een vernietiging.

Zo werd geoordeeld (RVV 30 mei 2022, nr. 273.470) dat het op deze wijze niet vaststaat dat verweerder alle ter ondersteuning van de aanvraag voorgelegde stukken in zijn beoordeling heeft betrokken en dat daarnaast verweerder de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet correct heeft beoordeeld en op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Omwille van het feit dat de aangebrachte stukken niet werden besproken, dient de beslissing vernietigd te worden.

Te meer daar dit in samenhang bekeken moet worden met de eerder overgemaakte stukken van verzoeker in de periode 2017-2023.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing is tevens incorrect daar gesteld wordt dat betrokkene op het moment van de aanvraag reeds ouder dan 21 jaar is, en dus dient aan te tonen dat hij ten is van de referentiepersoon.

Er dient opgemerkt te worden dat de voorwaarde van het ten laste zijn in het herkomstland niet geldt wanneer de descendent in het herkomstland nog geen 21 jaar oud was (RVV 26 januari 2017, nr. 181 327).

Verzoekster is geboren en getogen in Marokko. Hij woonde daar tot en met 20-jarige leeftijd. Er dient dus niet aangetoond te worden dat hij in Marokko ten laste was van zijn vader.

Ook is volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het land van herkomst niet noodzakelijk het land waarvan verzoeker de nationaliteit heeft, maar wel een ander land dan België (RVV 26 oktober 2018, nr. 21 1 725; RVV 10 september 2018, nr. 209 11).

Spanje kan in casu eveneens beschouwd worden als het land van herkomst. Verzoeker woonde daar heel even. Hij was in deze periode evenmin 21 jaar oud, In herkomstland Spanje dient verzoeker dus ook niet aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

Derde onderdeel,

Verwerende partij stelt dat uit het geheel van voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Het onvermogen van verzoeker zou niet afdoende zijn vastgesteld met de neergelegde stukken.

Verzoeker verwijst naar de interpretatie van het begrip "ten laste" van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12, 16 januari 2014, par. 20-22). Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familiaal materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37). "

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familiaal lid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien

in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen alle bewijzen van het feit dat verzoeker zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoeker wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, 2, eerste lid, 3° van de verblijfwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot/partner in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient er dus reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, in dit geval dus tussen verzoeker en zijn Spaanse vader.

Bovendien vereist de kern van het begrip 'ten laste' zijn volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel (RvV 26 oktober 2018 nr. 211.725).

Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Uit rechtspraak van het HvJ blijkt dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont.

Deze geldstortingen hebben plaatsgevonden [sic].

Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Tevens blijkt dat de lidstaten slechts over een beperkte beoordelingsmarge beschikken om deze hoedanigheid van 'ten laste zijn' te beoordelen, waarbij zij geen bijkomende voorwaarden/ belemmeringen mogen opleggen.

Deze enge beoordelingsruimte van de lidstaten werd als volgt verduidelijkt:

"40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35). "

Dit houdt in dat de lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan.

Indien daarentegen van de familieleden van de Unieburger wordt vereist dat zij bijkomend bewijs leveren om aan te tonen dat zij ten laste zijn van de Unieburger, doch duidelijk is dat dit bijkomende bewijs in de praktijk niet makkelijk of onmogelijk kan worden geleverd, is derhalve onverenigbaar met het Unierecht (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

Het Hof verwijst in deze zaak in paragraaf 60 naar punt 60 van de besluiten van de advocaat:

"60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden

van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken " (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket)

Dit werd tevens bevestigd per arrest nr. 203.688 van 9 mei 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsook het arrest nr. 255 350 van 21 mei 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld werd dat het vereisen van bijkomende stukken, die zeer moeilijk te verkrijgen waren in het land van herkomst, boven op de verklaring op eer die werd voorgelegd, in strijd is met het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Concluderend betekent dit dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen soepel moeten opstellen.

De voorwaarde van ten laste zijn dient derhalve soepel te worden geïnterpreteerd in het licht van het basisprincipe van vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden, waarbij het recht van vrij verkeer ten aanzien van de familieleden van Unieburgers zoveel mogelijk dient te worden vergemakkelijkt en van hen kan niet verwacht worden dat zij bepaalde documenten voorleggen die men in de praktijk niet kan verkrijgen.

Verzoeker heeft desalniettemin een aanzienlijk aantal documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij wel degelijk onvermogen is en financieel dan wel materieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij het "bewijs van onvermogen" primordiaal stelt in haar controle.

Deze motivatie en interpretatie zoals eerder vermeld, volkomen in strijd met de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes.

Dat bewijs van onvermogen staat niet centraal in het begrip "ten laste zijn".

Verzoeker benadrukt opnieuw dat overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie het bewijs van onvermogen slechts bijkomstig is en dus niet behoort tot de essentie van het "ten laste" zijn.

Ten overvloede wenst verzoeker te benadrukken dat hij wel degelijk onvermogen was in Marokko en dat hij zowel financieel als materieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft wel degelijk bewezen dat zij onvermogen was en daardoor financieel en materieel moet steunen op de referentiepersoon.

Verwerende partij moet naar de feitelijke omstandigheden en naar de reële situatie van afhankelijkheid kijken.

Dit is op geen enkele manier gebeurd en is hierdoor in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Hieromtrent verwijst verzoeker naar een eerder arrest van uw Raad waarbij geoordeeld werd dat verwerende partij de negatieve bewijslast onredelijk hoog heeft gelegd (RvV nr. 269 526 van 8 maart 2022):

'(Indien verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, ondanks de voorlegde stukken, oordeelde dat er redelijke twijfel bestaat over het feit of verzoekster al dan niet over een inkomen of voldoende bestaansmiddelen beschikt, kwam het hem toe om bijkomende bewijzen te vragen aan verzoekster. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder een dergelijke vraag heeft gesteld.

De Raad dient vast te stellen dat verweerder, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot verzoeksters onvermogen onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogenheid aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

Verwerende partij moet de aanvraag in het geheel beoordelen, hetgeen uit bovenstaande niet blijkt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het redelijkheidsbeginsel worden geschonden."

In het eerste onderdeel van het enig middel stipt verzoeker aan dat in de bestreden beslissing louter wordt gesteld dat hij opnieuw een aanvraag indient en dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat hij effectief onvermogen was in het land van herkomst of ten laste was van zijn vader. De aangeleverde stukken worden door de gemachtigde niet besproken, waardoor het niet duidelijk is waarom deze onvoldoende zijn. Gelet op de voorgeschiedenis van dit dossier, waarbij een eerdere beslissing van de gemachtigde door de Raad werd

vernietigd (RvV 23 december 2019, nr. 230 769) omwille van een schending tegen de zorgvuldigheidsplicht, acht verzoeker het problematisch dat de aangeleverde stukken niet worden besproken.

In het tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing incorrect stelt dat hij op het moment van de aanvraag ouder is dan 21 jaar en dus dient aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Verzoeker stipt aan, met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad, dat de voorwaarde van het ten laste zijn in het herkomstland niet geldt als de descendent toen nog geen 21 jaar oud was. Bijgevolg dient hij dus niet aan te tonen dat hij in Marokko ten laste was van zijn vader, aangezien hij daar maar tot en met zijn 20-jarige leeftijd woonde. Daarnaast kan Spanje eveneens beschouwd worden als het land van herkomst aangezien verzoeker daar kort woonde, echter volgens verzoeker dient hij evenmin aan te tonen dat hij daar ten laste was van zijn vader aangezien hij op dat moment ook nog geen 21 jaar oud was.

In het derde onderdeel van het enig middel stipt verzoeker aan dat, volgens de bestreden beslissing, uit het geheel van voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Het onvermogen van verzoeker zou niet afdoende vastgesteld zijn met de neergelegde stukken. Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over de interpretatie van het begrip 'ten laste' en het 'bewijs van onvermogen' in het kader van de arresten Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12) van het Hof van Justitie, waarbij het Hof o.a. oordeelt dat een bewijs van onvermogen als bijkomend dient te worden beschouwd omdat dit bewijs vaak moeilijk geleverd kan worden en het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont, terwijl in casu wel geldstortingen hebben plaatsgevonden. De lidstaten dienen zich bijgevolg soepel op te stellen wat betreft dit bewijs. Daarnaast verwijst verzoeker in eenzelfde kader naar de rechtspraak van de Raad (RvV 26 oktober 2018, nr. 211 725; RvV 9 mei 2018, nr. 203 688; RvV 21 mei 2021, nr. 255 350). Uit de voorgelegde stukken blijkt volgens verzoeker nochtans dat hij wel degelijk onvermogen was en daardoor zowel financieel als materieel afhankelijk is van zijn vader. De gemachtigde heeft niet naar de feitelijke omstandigheden en de reële situatie van afhankelijkheid gekeken waardoor het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen concreet middel uitwerkt voor de opgeworpen schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, noch voor de opgeworpen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Bijgevolg zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet als rechtsgrond voor het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, en er wordt gemotiveerd dat verzoeker niet afdoende aantoont ten laste te zijn van de referentiepersoon, in casu zijn Spaanse vader, in het land van herkomst en op het ogenblik van de aanvraag. De stukken die verzoeker heeft voorgelegd worden opgesomd, maar de gemachtigde concludeert dat uit het geheel van die documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn Spaanse vader. Volgens de gemachtigde heeft verzoeker niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

De gemachtigde motiveert verder dat uit het Rijksregister en de raadpleging van de databank voor de sociale zekerheid, Dolsis, ook blijkt dat de situatie van verzoeker gewijzigd is en wel in die zin dat deze het ten laste zijn van de vader tegenspreekt. Verzoeker is immers sedert 27 mei 2022 tot op het ogenblik van de bestreden beslissing aan de slag bij verschillende werkgevers. Het geeft er volgens de gemachtigde alle blijk van dat verzoeker zelfstandig in zijn levensonderhoud kan voldoen en niet ten laste is van zijn vader. Het ten laste zijn moet gaan om een bestaande, feitelijke toestand. Aangezien geen van de andere voorgelegde documenten door verzoeker afbreuk doen aan deze vaststelling, dient het recht op verblijf voor verzoeker te worden geweigerd.

Waar verzoeker aanvoert in het eerste onderdeel dat de aangeleverde stukken aangaande het 'ten laste' zijn niet worden besproken, waardoor het niet duidelijk is waarom deze onvoldoende zouden zijn, kan hij in

principe gevolgd worden. Toch kan dit gegeven niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, omdat de gemachtigde ook heeft gemotiveerd dat de situatie volgens het Rijksregister en de Dolsis databank van de sociale zekerheid blijkt gewijzigd te zijn nu verzoeker sedert 27 mei 2022 tot op heden aan de slag is bij verschillende werkgevers en verzoeker zelfstandig in zijn levensonderhoud blijkt te voorzien, onafhankelijk van zijn vader. Infra licht de Raad toe waarom dit motief op zich de bestreden beslissing kan dragen.

Verzoeker voert verder de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om een oordeel te vellen in de plaats van de gemachtigde. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, of de gemachtigde deze correct heeft beoordeeld en of de gemachtigde op grond daarvan niet tot een kennelijk onredelijk besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker nergens in het verzoekschrift betwist dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aan het werk was. Immers, verzoeker heeft zelf bij de aanvraag documenten neergelegd die aantonen dat hij tewerkgesteld is en over eigen bestaansmiddelen beschikt. Dit blijkt ook bevestigd door de Dolsis gegevens die de gemachtigde heeft geraadpleegd en die zich in het administratief dossier bevinden.

Het Hof van Justitie heeft in een recent arrest (HvJ 10 april 2025, XXX t. B.S., C-607/21) geoordeeld dat *“een rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger, die kan aantonen dat hij zowel op de datum van de aanvraag voor een verblijfskaart, die meerdere jaren na zijn aankomst in de gastlidstaat is ingediend, als op de datum van die aankomst ten laste was van die Unieburger en/of die partner, aanspraak kan maken op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden dat is afgeleid van de rechten van een Unieburger en dat wordt vastgesteld door de afgifte van een verblijfskaart, indien die Unieburger voldoet aan de voorwaarden van artikel 7 van die richtlijn. (...)”* (eigen onderlijnen).

Het Hof stelde in dit arrest verder nog meer:

“38 Die rechtspraak [de arresten Jia en Reyes, waar verzoeker ook naar verwijst] (...) dus niet automatisch [kan] worden toegepast op een feitelijke situatie waarin meerdere jaren zijn verstreken tussen het vertrek van de derdelander uit zijn land van oorsprong en de aanvraag voor de verblijfskaart door die derdelander.”

(...)

“44 Indien de nationale bevoegde autoriteit bij het onderzoek van de aanvraag voor een verblijfskaart niet nagaat of de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van een partner van een Unieburger, die zich enkele jaren vóór de indiening van die aanvraag fysiek bij die persoon in de gastlidstaat heeft gevoegd, op het tijdstip van de indiening van de aanvraag inderdaad ten laste is van die Unieburger en/of zijn partner – in de zin van artikel 2, punt 2, onder d), van richtlijn 2004/38 – zou het risico bestaan dat aan die bloedverwant in opgaande lijn overeenkomstig artikel 10 van die richtlijn een verblijfskaart wordt verstrekt zonder dat hij de voorwaarden van artikel 7, lid 2, van die richtlijn om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden en dus een verblijfskaart te krijgen, vervult (zie in die zin arrest van 21 december 2023, Chief Appeals Officer e.a., C-488/21, EU:C:2023:1013, punten 60 en 62).”

(...)

46 In de tweede plaats moet worden geoordeeld dat in een situatie waarin de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn van de partner van een Unieburger meerdere jaren nadat hij zich fysiek bij de Unieburger en diens partner in het gastland heeft gevoegd een aanvraag indient voor een verblijfskaart op grond van artikel 7, lid 2, en artikel 10 van richtlijn 2004/38, die bloedverwant in opgaande lijn het bewijs moet leveren dat hij op de datum van indiening van die aanvraag ten laste is van die burger en/of partner in die lidstaat, en dat hij op de datum van zijn aankomst op het grondgebied van die lidstaat ten laste was van die burger en/of partner in zijn land van oorsprong.”

Uit het voorgaande blijkt aldus dat het Hof van Justitie heeft bevestigd dat in de gevallen waarbij een bloedverwant een aanvraag voor een verblijfskaart indient, meerdere jaren nadat hij zich fysiek bij de Unieburger-referentiepersoon heeft gevoegd, er cumulatief moet worden aangetoond dat de bloedverwant ten laste was van de Unieburger op datum van aankomst op het grondgebied én op datum van indiening van de aanvraag.

Deze redenering is mutatis mutandis van toepassing op de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn. De Raad meent dan ook dat, los van de vraag of verzoeker ten laste was van zijn vader in het land van herkomst of origine, de tewerkstelling van verzoeker op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (in casu tussen 27 mei 2022 en het ogenblik van de bestreden beslissing) een zwaarwichtig en dragend motief is en het verzoeker toekwam een betoog dienaangaande te ontwikkelen in het verzoekschrift, hetgeen hij heeft nagelaten. Pas ter zitting stelt de raadvrouw van verzoeker dat die tewerkstelling eigenlijk maar marginaal is. Het kwam verzoeker evenwel toe dit in het verzoekschrift zelf te ontwikkelen. Het betoog dienaangaande ter zitting is in de huidige annulatieprocedure laatijdig. De gemachtigde kan dus niet worden verweten artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet te hebben geschonden door vast te stellen dat verzoeker over persoonlijke bestaansmiddelen uit tewerkstelling beschikt zodat het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader op het moment van het indienen van de aanvraag op 7 februari 2025 en het nemen van de bestreden beslissing niet afdoende blijkt.

Nu verzoeker niet op dit dragend motief is ingegaan, volstaat dit om het beroep te verwerpen.

De Raad is ten overvloede van oordeel dat het verder betoog van verzoeker geen afbreuk doet aan het voorgaande. Bijgevolg diende de gemachtigde niet in te gaan op ieder neergelegd stuk, zoals verzoeker in het eerste onderdeel van zijn middel poneert. Daarnaast betwist verzoeker in het tweede onderdeel van het enig middel ouder te zijn geweest dan 21 jaar op het ogenblik van de aanvraag en bijgevolg niet diende aan te tonen dat hij ten laste was van zijn vader in het land van herkomst. Los van het feit dat dit argument geen afbreuk doet aan de aangetoonde tewerkstelling van verzoeker, blijkt nochtans duidelijk uit het administratief dossier dat verzoeker op het moment van de indiening van de aanvraag reeds 29 jaar oud was. Ook al kan verzoeker gevolgd worden dat hij voor de periode beneden de 21 jaar niet diende aan te tonen ten laste te zijn, komt het hem wel toe duidelijkheid te verschaffen waar hij heeft verbleven vanaf de leeftijd van 21 jaar. Er blijkt dat verzoeker stelt dat hij zijn eerste aanvraag in België deed op 31 mei 2018, hij was toen ook reeds 23 jaar. Verzoeker diende blijkens hoger aangehaalde rechtspraak hoe dan ook bij de huidige aanvraag van 7 februari 2025 aan te tonen ten laste te zijn van zijn vader op datum van aankomst op het grondgebied én op datum van indiening van de aanvraag.

Tot slot kan de Raad verzoeker wel volgen in zijn theoretische uiteenzetting inzake de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ en ‘bewijs van onvermogen’, maar merkt de Raad op dat de conclusie die verzoeker hieruit trekt opnieuw geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing. Zoals verzoeker stelt moet de gemachtigde naar de feitelijke omstandigheden en naar “*de reële situatie van afhankelijkheid*” kijken en kan hij niet gevolgd worden dat dit in casu “*op geen enkele manier gebeurd is*” en in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie zou zijn. Zoals hoger geciteerd heeft het Hof van Justitie immers uitgelegd dat de rechtspraak van de arresten Jia en Reyes, waar verzoeker ook naar verwijst dus niet automatisch kan worden toegepast op een feitelijke situatie waarin meerdere jaren zijn verstreken tussen het vertrek van de derdelander uit zijn land van oorsprong en de aanvraag voor de verblijfskaart door die derdelander. De Raad

herhaalt dat in casu de gemachtigde zijn hoofdmotief heeft gestoeld op het feit dat verzoeker loonfiches heeft voorgelegd en die tewerkstelling ook bevestigd is door de raadpleging van de Dolsis databank zodat verzoeker over persoonlijke bestaansmiddelen blijkt te beschikken op het ogenblik van het indienen van de aanvraag zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn vader niet afdoende blijkt. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen en het kwam verzoeker toe dit te weerleggen.

Verzoeker toont met zijn betoog geen schending aan van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Voor het overige kan het middel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het enig middel is, deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Het middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES